

den aktive Tjeneste i Hæren med en Pension paa 2,400 Kr. Han blev derefter ansat som Bestyrer af Krudtværket i Frederiksværk og fik der en Løn dels i Penge, dels i Fribolig, som androg 2,700 Kr. Nu er han bleven afskediget som Krudtværksbestyrer, og der kan da gøre sig forskellige Betragtninger gældende over for Spørgsmaalet om, hvorvidt han skal have en Pensionsforhøjelse. Den højtærede Krigsminister siger: Oberst Tillge har som Bestyrer af Krudtværket været en ganske overordentlig dygtig Mand, han har gavnet Statskassen meget betydeligt, han har gjort os det muligt at fabrikere vort Krudt her hjemme, hvad vi uden hans sagkyndige og dygtige Hjælp meget vanskelig kunde have gjort, jeg ønsker derfor, han skal have et Tillæg til sin Pension, med andre Ord, at han ogsaa skal have Pension af den Løn, han havde som Krudtværksbestyrer. Fra anden Side siger man: Oberst Tillge, som blev afskediget med en Pension paa 2,400 Kr., maa jo være himmelglad over, at han samtidig med, at han havde denne Pension paa 2,400 Kr. fik en ny Stilling i Statens Tjeneste, hvor han ikke alene oppebar sin Pension, men fik en Lønning til; og dette kan dog ikke give nogen Anledning til, at han nu skal have Pension ogsaa af det Løntillæg eller af den Løn, som han har oppebaaret samtidig med sin Pension. Det vilde jo næsten være at give Pension af Pensionen. Der kan naturligvis være noget i begge Betragtninger, og et Flertal i Finansudvalget har ikke villet modsætte sig den højtærede Krigsministers Ønske om, at der bevilges et Tillæg til Oberst Tillges Pension, men dog saaledes, at man samtidig med, at man gaar med til dette, principielt udtaler, at man misbilliger en saadan Pension af Lønninger, som ere oppebaarne samtidig med, at man oppebærer Statspension, og at det ikke maa forventes, at Forslag af lignende Art i Fremtiden ville blive imødekomne. Der ved stilles jo Ministrene noget heldigere, naar de paa Forhaand ere advarede, end naar de i god Tro have stillet et Forslag og derefter faa det forkastet. Det sidste have vi ikke villet gøre, men tiltræde denne Gang Forslaget for dog ikke at gentage det.

Under Nr. 116 findes et Forslag fra hele Udvalget om, at et af Krigsministeren stillet Forslag om at indføre en Anmærkning paa Finansloven, skal udgaa. Vedkommende Anmærkning er affattet saaledes: „Krigsministeren bemyndiges til at anvende det Beløb, hvormed den militære

Klædefabriks Overskud maatte overstige 50,000 Kr., til Forbedring af Hærens Munderingsbeholdning“. Grunden til, at Udvalget ikke har kunnet tiltræde denne Anmærkning, er den, at man ved at tiltræde den, vilde forrykke *status quo* paa de militære Budgetter. Anmærkningens Indførelse paa Finanslovsforslaget vilde medføre en Stigning af Udgifterne paa § 22 af de normale, ordinære, aarligt tilbagevendende Militærudgifter med det Beløb, hvormed Overskuddet af Usserød Klædefabrik overstiger 50,000 Kr. Dette Restoverskud ud over de 50,000 Kr. er i Aar budgetteret til 29,000. Regnskabsmæssig vil det jo maaske vise sig, at det bliver anderledes, det er vel nok mest sandsynligt, at det bliver større; men bortset fra, om det nu bliver noget mere eller noget mindre — der er for Resten intet i Vejen for, at det kunde blive endogsaa et meget stort Beløb, hvis Fabrikens Drift blev betydelig udvidet — men, bortset derfra, har man for at bevare *status quo* paa Militærudgifterne, anset det for rigtigst at nægte, at denne Anmærkning blev indført paa § 22. Det er jo ogsaa Ministeriets Program, at *status quo* skal bevares paa de militære Udgifter, medens Forsvarskommissionen sidder og indsamler Oplysninger, paa Grundlag af hvilke der kan indføres en ny Hærordning her i Landet, og man har fra Finansudvalgets Side anset det for rigtigst at slutte sig til dette Program ved at nægte denne Anmærknings Indførelse.

Under Nr. 17 kommer der en Redegørelse for Hærens Indkøb af Heste dels her i Landet og dels i Udlandet. Jeg skal ikke gaa ind paa denne specificerede Redegørelse, men kun udtale, at Finansudvalget beklager, at man ikke i større Omfang, end sket er, kan indkøbe Hærens Heste i Indlandet. Man har ogsaa ved Samraad forhandlet med den højtærede Krigsminister om udelukkende Anskaffelse af Hærens Heste her i Danmark, men det er jo klart, at der kan være visse Vanskeligheder at overvinde, forinden man kan faa omordnet dette Forhold, saaledes at man helt opgiver eller i hvert Fald i alt væsentligt opgiver Indkøbet af Hærens Heste i Udlandet. Flertallet i Finansudvalget har derfor ikke kunnet tiltræde et Forslag, som Mindretallet har stillet om allerede i Aar at vedtage, at Bevillingen til Indkøb af Hærens Heste kun skulde gives under Forbehold af, at samtlige Heste indkøbes i Danmark. Det er at gribe for voldsomt og stærkt ind; der maa jo Tid til al Ting, og der er ingen